

Ellentét

A felmosóröngy nem tűntette el egyből a vért: vörös, habzó csíkokat hagyott a menza padlóján. A neonlámpa lassú tikkélése, a hűtők és automaták monoton zümmögése lenyugtatták Flórián idegeit, bár a legszívesebben hagyta volna az egészet, hogy elszívjon egy cigit.

Kinézett az üvegfalon, amelyre a menzát üzemeltető cég logóját nyomták: az iskolaudvar kapujában még kéken pulzált a rendőrautó villogója, nem messze tanárok vitakoztak egymással. Ezt leszámítva minden kiürült.

Edények csörömpöltek a konyhában. Edit hangja hallatszott, káromkodott.

Flórián tovább törölgette a vért.

– Ilyen egy elbaszott helyzetet – motyogta.

Percekkel később Edit előjött, alaposan megvizsgálta a felmosás eredményét, annak alaposságát, szakszerűségét. Harminc se lehetett, nála egészen biztosan nem idősebb, mégis kinézett vagy negyvennek. A szemén a sötét smink elkenődött, a festett szőkeség lenőtt, az egyik fülbevalója nem volt a helyén.

– Kihallgattak téged is? – biccentett Edit a rendőrök felé. – Engem egy óráig kérdezgettek.

– Nem – mondta Flórián. – Én nem voltam itt. Úgy hívtak át. Már csak a vért láttam. Miért, te itt voltál?

Edit a száját harapdálta, majd leoldotta a kötényét. Ledobta a székre.

– Ketten ültek annál az asztalnál – mutatta. – Egy fiú meg egy lány. Azt hiszem, együtt jártak, vagy nem tudom. Együtt ettek. A fiú rakott krumplit evett, meg palacsintát is kért mellé. Azt már nem tudta megenni. A lány csak levest kért. Ilyen jól emlékszem.

Flórián biccentett.

– Ügyes vagy – mondta.

– Most mi van?

– Semmi. Mondjad tovább.

– Annál az asztalnál meg hárman ültek. Mind a három fiú. Az egyik, nem tudom, ismered-e, ilyen hosszú hajú, fekete cuccokban jár, meg ilyen csibész feje van.

– *Csibész?*

– Érted, na. Tudod, melyik.

– Nem ismerem a diákokat.

– Mindegy, az mindig felállt, ment egy kört, nekiment a lány székének. Odaszólt valamit. De a fiú meg a lány csak ettek tovább. Nem törődtek vele. Így lesütötték a szemüket.

– Aha.

– Aztán a három fiú elkezdte a párt dobálni, szalvétával, ilyen kis összegyűrt gubókkal, vagy mikkel, amikor nem figyeltek oda. Csak így néha-néha egyet átdobtak. De a hosszú hajú az nem dobált. Az csak ült ott, elborult fejfelé, és nézte a lányt. Eddig tudsz követni?

– Nagyjából.

Flórián csak egy pillanatra nézett fel. Edit épp az üvegfalon keresztül figyelte, ahogy a rendőrautó kifárol az udvar kapuján.

– Hát, Flóri, én láttam már egy-két igen hülyét, meg kettyóst. De ilyesmit még életemben egyszer sem, soha. Pedig dolgoztam kocsmában, a Ferinél, a Kékhattyúban. Ott a vasút mellett.

– Drága a sörük.

– Háromszáz. – Edit leült az egyik asztalhoz. A sőtartót piszkálta. – Az mióta drága?
– Mit tudom én.
Flórián lenézett gumikesztyűs kezére, karamellszín folyadék csorgott le róla. Lerázta. Levette a kesztyűt. Leült Edittel szemben.
– Végeztem – mondta.
Végignézett a nő kinyújtott lábán, amelyen valahol combközépen ért véget a sárga szoknya. Nézte a csupasz, sápadt vádlit, a kerek térdet, a vékony, alig látható kék ereket a bőr alatt.
Flórián megnyalta a száját.
Arra gondolt, hogy megkérdezi. Most mindjárt. Megmondja neki, hogy menjenek hátra. Gyorsan meglesznek. Csak nem mond nemet. Van valami amúgy is a levegőben, most ez nem lehetetlen.
– Még egyszer fel kell törölni – mondta Edit.
– Majd reggel – nyomkodta a szemét Flórián. Megrázta a fejét. – Ötre jövök.
– Addig odaszárad.
– Érdekel itt valakit?
Edit felnézett, biccentett.
Nyílt a menza ajtaja. Flórián szinte azonnal meghallotta azt a hangos, egészségtelen szuszogást. Lehunyta a szemét.
– Basszus – motyogta.
– Na, mi van? – üvöltött be egy mély, testes hang. – Mi a kurva istenit csináltak ezek a gyerekek? Hadd nézzem.
Súlyos, sietős, dobbanó léptek.
Flórián az arcát vakarta.
– Janó, hagyjad már – mondta. – Már feltöröltem a vért.
– Vért? Mit vérezték össze?
Flórián felnézett.
Az a széles, vörös fej. Az a rendetlenül vágott bajusz, ami mintha abból a göröngyös krumpliból nőtt volna ki az orra helyén. Az az elviselhetetlen szuszogás.
– Na! – dörrent rá Janó. – Mondjad már.
– Csak a padlót.
– Csak a padlót. Ditke, mit az istennyilát láttál? Ki volt az?
Edit zavartnak tűnt.
– Nem... nem tudom pontosan a nevét. Ilyen német hangzású. Hosszú hajú srác, két másikkal szokott bandázni.
– A Májer. Nem német. Egy kibaszott sváb.
Flórián a kezébe temette az arcát, majd felállt.
– Janó, menjünk ki – mondta. – Szívjunk el egy cigit. Ne terrorizáld már szegény Editet. Elég baja van így is.
– Nem kell pátyolgatni – mondta Edit. – A dolog egyszerű volt. Elkezdtek egymással kiabálni, mármint először az a fiú, aki a lánnyal volt, meg a hosszú hajú, aztán a lány meg a fiú egymással, aztán meg mindenki a másikkal. És akkor borult el a lány agya. Fölkapta a poharát, és nekivágta a hosszú hajú srác fejének. Fel is vágta rendesen.
– A lány kezdte? – kérdezte Janó.
– A lány kezdte – mondta Edit. – Az is ilyen kis rocker picca volt, látszott rajta.
– Itt még nem volt vége – mondta Flórián. – Fogakat találtam.
– Hát bazdmeg, Flóri – mondta Edit. – Úgy összeverekedtek ezután, mármint mindenki minden-
kivel... alig tudtuk szétszedni őket.
– Értem.
Janó közben úgy fújtatott, mint valami bika.

– Jól van, Flóri – mondta. – Igazad van. Elszívunk egy cigit. Edit, főzzél addig kávét.

– Ja, szívesen – morogta Edit.

Hát kimentek.

Elmentek a kazánajtóig, ott gyújtottak rá. Kezdetű hideg lenni, a szél feltámadt, a fák ingadoztak.

A nap lemenőben volt.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Janó.

– Milyen többiek?

– Minek egyedül csinálod itt ezt a szarságot? Mit mondott neked Edit?

– Semmit.

Janó vicsorgott. Nem illett a szájába ez a kis fehér cigaretta, legalább egy szivar kellene oda, gondolta Flórián. Érezni lehetett az olcsó égetett szesz szagát a leheletén.

– Nem akarom, hogy elszédítsen – mondta Janó. – Nem kell nekünk a nő. Látod, hogy mit művelnek, ha hagyja magát az ember. Nem kell nekünk a nő. Jól megvoltunk eddig is.

Megint ezzel jön, gondolta Flórián.

– Megkávézunk, aztán hazamegyünk innen – intett Janó. – Örültekháza.

Elege volt már ebből. Ma egészen biztosan nem akart hazamenni. Nem élhetett örökké ezzel az állattal. Hülyeségeket beszélt. Nincs gond a nőekkel.

Editre gondolt.

Ő törődött a dolgokkal. Az emberekkel.

Talán az anyjára emlékeztette. Flórián nem nagyon tudta már felidézni, milyen is volt az anyja igazából, csak arra, hogy ha szükség volt rá... ott volt. Jelen volt. Mindig. A jelenlétre emlékezett. A biztonságra.

Mondhatná, hogy anyja testvére, Janó ennek az ellentéte volt, de még csak nem is lehetett őket ugyanazzal az emberi mércével összehasonlítani. Sértés lenne megpróbálni is.

– Itt maradok még egy kicsit – mondta óvatosan. – Hátha kell segíteni még valamit.

– Vagy úgy. – Janó ingerülten szívott-fújt. – Jól van. Kimaradsz megint. Ezt akard?

– Ne csinálj.

– Én nem csinállok semmit. Én ugyan nem csinállok semmit. Az lesz, amit akarsz. Akkor majd én hazamegyek. Vagy nem megyek haza, hanem iszok valamit. Majd kiderül. Csak úgy hirtelen kitalálok valamit, ahogy te is szoktad. Mert ezt csináljuk, nem? Amit akarunk, amikor és ahogy akarjuk.

Eldobta a cigit. Elfordult, és a kapu felé indult.

– Edit éppen főzi neked a kávét – szólt utána Flórián. – Te kérted.

– Nem kell a kurva kávéja – mondta Janó. – Majd te megiszod vele.

Legalább egy órának tűnt, mire kísértált az udvarról, le a járdára, majd el az iskolaépület mögött.

Flórián ekkor fogta a saját csikkét, és belenyomta a kazánajtóba. Lassan megtekergette, meg is nyomkodta. Csak ezután dobta el.

Mire visszaért a menzára, Edit a pult mögött pakolászott. Egy kanna kávé gőzölgött előtte.

Flórián odalépett hozzá. Edit nem nézett fel.

– Janó? – kérdezte. – Itt a kávéja.

– Nem kell neki.

Edit a száját harapdálta.

– Nem kellene itt maradnia? – kérdezte. – Zárni a pecót, meg ilyenek?

– Mit tudom én.

– Mindig ez van, mi?

– Ja. – Flórián kibámult az üvegfalon. Hirtelen úgy érezte, el fogja sírni magát, már megremegett a szája is, amikor keményen összeszorította, hogy ne tűnjön fel Editnek. Elég hülyén venné ki magát, meg se tudná magyarázni, mi a franc van. Várt egy-két másodpercet, hogy lehiggadjon, majd a kávé felé biccentett. – Több marad nekünk. Kelleni fog. Addig leszek itt, amíg te is itt leszel.

– Felőlem.
– Kérdezhetek valamit, Edit? Egy kicsit ne pakolássz most.
Most pillantott csak fel, Flórián pedig belenézett a szemébe. Kéesszürke volt. Inkább szürke.
Tekintetével tovább fürkészte az arcot, a smink mögött rejtőző egyszerű, sima vonásait. Editnek olyan szaga volt, mint a mosogatószernek.
– Próbálkozott, ugye? – kérdezte Flórián rekedten. – Janó. Nálad. Udvarolt neked is, ugye? Valamikor, amikor nem figyeltem. Amikor senki nem látta. Tuti, hogy ez van.
Edit pislogott.
– Mi? Mit akarsz ezzel most?
Flórián rájött, hogy nem kellett volna ezt megkérdeznie. Zavartan oldalra pillantott. Észrevette, hogy a vödör még mindig tele van karamellszínű, habzó véres latyakkal.
Hamarosan ki kell öntenie, hogy tiszta vizet tölthessen bele.
– Csak... nem akarom, hogy az öreg zavarjon, szeretném, ha rendben lennél, meg ilyenek – mondta. – Semmi, csak... mindegy, csak... tudom, hogy ilyen barom állat, hogy zavarja az embereket, ha iszik. Mindegy.
– Aha – mondta Edit. – Nem, nem tudok róla. Jó fej vagy, hogy aggódsz, de tudom az ilyesmit kezelni. Nem ez lenne az első.
Flórián a pulton könyökölt, az ujját rágta, nem nézett Editre.
Hallotta, hogy a nő kijön a pult mögül, lassan odalépked hozzá. Egy pillanatra megérintette a vállát.
Majd egy bögrét tett le elé, kitöltötte a kávé.
– Hány cukorral kéred? – kérdezte.
Odakint a szél egy faágot csapott a menza üvegfalához.

Pannonhalmi Zsuzsa: „Szegények”

